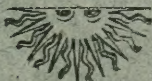

UNIVERSITY OF TORONTO
VELUT ARBOR ÆVO

Й НЕ ДИВУЙТЕСЬ...

ВОЄННІ ПІСНІ.

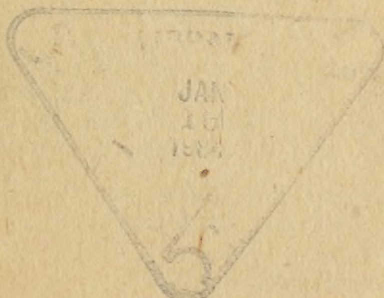

ЛЬВІВ — 1922.

ВИДАВНИЦТВО „СВІТАНОК“.

ГЕЙ НЕ ДИВУЙТЕСЬ...

ВОЄННІ ПІСНІ.

ЛЬВІВ — 1922.

ВИДАВНИЦТВО „СВІТАНОК".

З друкарні Ставропиґійського Інститут у
під управою Ю. Сидорака

А хто хоче у запічок.

А хто хоче у запічок,
А ми хочем в поле
Заглядати смерти в очі
І жити на волі — Гей, гей!

А хто має ту відвагу
В наші ряди стати,
Той у світі, що захоче,
Буде здобувати. — Гей, гей!

А наш сотник малий ростом,
Великий розумом,
Троха сварить, троха гладить,
Бо нас передумав. — Гей, гей!

А наш четар працьовитий,
Не гордий на ковнір,
Лише дбає, щоб з нас кождий
Зістав добрий жовнір. — Гей, гей!

Ой як крикнув пан Отаман,
А ми всі прибули,
Не журися, Україно,
Сини не забули. — Ґей, гей!

Україно, Україно,
Ми вже за горами,
Утікає ворог лютий,
Перед бунчуками. — Гей, гей!

Слава тобі, Отамане,
Слава Україні,
В тебе слово, у нас послух
І ми самостійні. — Гей, гей!

Веди батьку — Отамане,
На ворога в поле,
Заглянути смерти в очі
І жити на волі... — Гей, гей!

Бо війна війною.

Бо війна війною,
В тім є Божа сила;
Як не забє тебе гостра куля,
То копитом замісць кулі вбє кобила.

Або не дай Боже,
Як заснеш на возі,
Злетиш, впадеш, впадеш, тай забєшся,
Впадеш з воза тай забєшся на дорозі.

А що ще найгірше,
Прийдесь погибати,
Бо не можна собі тої ради,
І з жінками і з дівками дати.

Кажуть; Прийди, стрільчику,
Дам масла, сметани,
Прийди, прийди мене потішати,
Як лиш ясне сонце згасне, віч настане.

Ой, так то в обозі
Вік свій скоротаєш;
Куди підеш, бідні молодиці,
Молодиці і вдовиці потішаєш.

Попереду Цяпка,
Під ним кінь дрімає,
А як гляне, в дівчат серце вяне,
А як гляне, серце вяне, страх збирає.

Попереду Цяпка,
В мапу поглядає,
Чи далеко славна наша кадра,
Чи далеко славна кадра, всіх питає.

А позаду сотник
Руками махає,
Чи далеко славний город Київ,
Чи далеко город Київ, всіх питає.

Ой, нема тут, сотнику,
Ой, нема тут ладу.
Раз їдемо просто на Вкраїну,
Раз їдемо на Вкраїну, раз до заду.

Гей, видно село.

Гей, видно село, широке село під горою,
Гей, там їдуть Стрільці, Січовії Стрільці до бою:
Іде — іде військо крізь широке поле,
Хлопці бо то, хлопці, як соколи!

Ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!
Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,
Вийди, вийди, вийди, вийди чим боржій до вікна,
Хлопціж бо то, хлопці, як соколи!

Гей, видно село, широке село під горою.
Гей, там їдуть Стрільці, Січовії Стрільці до бою:
Попереду їдуть старші отамани,
Хто охоту має, най їде з нами!

Ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!
Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,
Вийди, вийди, вийди, вийди чим боржій до вікна,
Хто охоту має, най їде з нами!

Гей, видно село, широке село під горою
Гей, там їдуть Стрільці, Січовії Стрільці до бою:
А хто піде з нами, буде славу мати,
Ми йдем за Вкраїну воювати!

Ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха, гей!
Дівчино, рибчино, чорнобривко моя,
Вийди, вийди, вийди, вийди чим боржій до вікна,
Ми йдем за Вкраїну воювати!

Гей, не дивуйтесь.

Гей, не дивуйтесь, добрії люде,
Що на Вкраїні повстало.
Гей, там у лісі мотоволівськім
Много гетьманців пропало.

Гей, сотник Черник просить не много,
Лиш триста стрільців з собою.
Б'є з скорострілів всіх москвофілів,
Усіх наймитів у бою.

Ой здивувався пан Скоропадський,
Що Загаєвич підбився,
Що перед нами, перед стрільцями
Ні оден Москаль не скрився.

Гей, знайже враже, що по Дін наше
І по угорську долину.
Як ми схотіли, розбунтували
І увільнили Вкраїну.

Гуде, шумить діброзонька.

Гуде, шумить діброзонька,
Плаче, тужить дівчинонька,
Плаче, тужить тай ридає,
На шлях битий споглядає.

Битим шляхом козаки йдуть,
Вороного коня ведуть,

А я гляну, подумаю,
Перебіжу, поспитаю.

Ой, ти коню вороненький,
Деж подівся мій миленький,
Ой, ти коню сивогривий,
Скажи, скажи, де мій милий.

Ой твій милий ранний лежить,
Холодноі води просить,
До керниці нахилився,
За серденько ухопився.

Ой твій милий ранний лежить.
В правій руці кріса держить,
А в лівій він воду має,
На серденько поливає.

На серденько поливає,
З товаришем розмовляє,
„Товаришу, рідний брате,
Не дай мені загибати“.

Ой руками він махає,
З товаришем розмовляє:
„Товаришу, рідний брате,
Дай ти моїй милій знати.

Нехай вона віддається,
Вона мене не діждеться,
А як її добре буде,
Нехай мене призабуде“.

Зажурились Галичанки.

Зажурились Галичанки через тую війну,
Що поїдуть наші стрільці тай на Україну,
Хтож нас поцілує в уста малинові,
Карі оченята, чорненькії брови.

Не журіться, дівчатонька, бо ще є військові,
Вони ліпше обіймають, як Стрільці Січові,
Ті вас поцілують в уста малинові,
Карі оченята, чорненькії брови.

Ой не журіться, Січові, — не будуть обіймати,
Бо ми станем на Вкраїну за вами їхати.
Поцілуєте нас в уста малинові,
Карі оченята, чорненькії брови.

Поїхали наші Стрільці тай на Україну,
Дівчатонька умлівають — прийдесь їм загинуть.
Хтож нас поцілує в уста малинові,
Карі оченята, чорненькії брови.

Ой, як вже прийшли військові, сталися питати:
„Що за військо вас навчило добре цілувати“
— „Стрільці тут стояли і нас цілували,
В карі оченята, чорненькії брови“.

Їхав стрілець.

Їхав Стрілець на війноньку,
Пращав свою дівчиноньку:
Прощай же, любко, прощай, голубко,
Я йду в чужу сторононьку.

Подай, дівчино, хустину,
Бо як у бою загину,
Накриють очі темної ночі,
Лекше у гробі спочину.

Лихії люди на силу
Взяли нещасную милу,
А серед поля гнеться тополя
Та на стрілецьку могилу.

Нема в світі.

Нема в світі кращих хлопців,
Як січові добровольці,
Гей, га, наші славні добровольці!

Як ідуть в бій, то співають
І зі співом умирають.
Гей, га, наші . . .

Йдуть на приступ гострим крісом
Поборотись навіть з бісом.
Гей, га, наші . . .

Хоч їм кулі в очі свищуть,
Рій ворожий вістрєм нищуть.
Гей, га наші . . .

Добровольці добре знають,
За що бються і вмирають.
Гей, га, наші . . .

Лиш за волю кров їх ллється,
За Вкраїну бій ведеться,
Гей, га, наші . . .

Ой, у лузі червона калина.

Ой, у лузі червона калина похилилася,
Чогось наша славна Україна зажурилася.
А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!

Машерують наші добровольці у крівавий тан,
Визволяти наших Українців з ворожих кайдан.
А ми наших братів-Українців визволимо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!

Гей, у полі ярої пшенички золотистий лан,
Розпочали Стрільці Українські з ворогами тан!
А ми тую ярую пшеничку ізберемо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!

Як повіє буйнесенький вітер з широких степів,
То прославить по всій Україні Січових Стрільців,
А ми тую стрілецькую славу збережемо,
А ми нашу славну Україну, гей! гей! розвеселимо!

Ой, сусідко, сусідко.

Ой, сусідко, сусідко, сусідко,
Пожич мені решітко, решітко,
Най си муку підтрясу, підтрясу,
Завтра рано принесу, принесу,

Ой, братова, братова, братова,
Пожич мені батога, батога,
Най си воли попасу, попасу,
Завтра зверну завчасу, завчасу.

Ой, венґерко, венґерко, венґерко!
Пожич мені люстерко, люстерко,
Най си вуса підкручу, підкручу,
Завтра рано доручу, доручу.

Маю жінку молоду, молоду,
Не пущу ю по воду, по воду,
Могла бися втопити, втопити,
Мусів бимся женити, женити.

Ой, дівчино не вір ми, не вір ми,
Бо я хлопець мандрівний, мандрівний,
Я мандрую тут і там — тут і там,
Подобаюсь дівчатам, дівчатам.

Ой, впав Стрілець.

Ой, впав Стрілець у край зруба,
Коло зломаного дуба —
І не встане вже.

Йшов до бою по півночі,
Смерть закрила йому очі
Від трьох куль на все.

І хто йому заспіває?
І хто його поховає?
Хиба вітер, сніг.
Ой, за тебе, рідний краю,
Наші Стрільці умирають —
І він теж поліг.

Попереду сотник.

Попереду сотник іде,
Раз, два, три..
Він до пекла з нами піде,
Раз, два, три..
Бо він хлопець як сметана,
Має ранґу капітана,
Раз, два, раз, два, раз, два, три...

Гей, ви Стрільці Січовиї,
Раз, два, три...
Ваших дівчат серце мліє,
Раз, два, три..
Та ви на се не зважайте,
Лиш все вперед поступайте —
Раз, два, раз, два, раз, два, три...

Питається вітер смерти.

Питається вітер смерти,
Кому треба нині вмерти?
Гей, гей, гей, гей!
Кому треба нині вмерти?

Треба вмерти молодцеви,
Та Січовому Стрільцеви,
Гей, гей, гей, гей!
Та Січовому Стрільцеви.

Треба вмерти — спочивати,
Воскресення — Волі ждати.
Гей, гей, гей, гей!
Воскресення — Волі ждати.

Січовий марш.

Гей, на горі там женці жнуть, (2 р.)
А попід горою, долом долиною,
Там стрільці йдуть.

По переду Коновалець (2 р.)
Веде своїх стрільців, січових молодців,
Гей удалець!

А по заду Мельник іде (2 р.)
Він з нами до бою, за Вкраїну свою,
Разом піде.

А по боці пан Роґульський (2 р.)
Хоч ревуть гармати, а він каже грати,
Марш вкраїнський.

Коновалець зажурився,
Сушко, Мельник заслужився,
А Роґульський в полі, у лихій недолі,
Похилився.

Отамане не журіться,
Та на стрільців подивіться,
З вами в бій підемо, ворогів пібємо,
Не смутіться.

Стрільці Вкраїни не забудуть,
Славні були, славні будуть,
Вороги втікали, як ми наступали,
Та йще будуть.

Ллється кровця, ллється всюди,
Не страшні нам кров і труди,
Ворог лютий згине, нарід України
Вільний буде.

Хлопці, алярм.

Хлопці, алярм! Гей вставаймо!
Вже послідний час,
Наступають на три шляхи
Вороги на нас!

Скоро хлопці! Кріси в руку,
Розтягніться в рій,
Ворогів ми в мить відопрем,
Підем на пробій.

Чуєш, брате мій.

Чуєш, брате мій, товаришу мій,
Відлітають сірим шляхом журавлі у вирій.
Кличуть: кру! кру! кру! В чужині умру!
Заки море перелечу, крилонька зітру!

Мерехтить в очах безконечний шлях,
Гине; гине в сірій мраці слід по журавлях!
Кличуть: кру! кру! кру!...

Як з Київа в Житомір...

Як з Київа в Житомір
Січовики манджали,
То рвалося серденько
Із горя і печали.

То краялось серденько
І билось до загину,
Бо в Київі покинув
Кохануюю дівчину.

А в серці наших стрільців
Була немов отрута,
Як їм з очей зникала
Ріка Дніпро — Славута.

Однак помимо цього,
Не тратили надії,
Що скоро знов побачуть
Золотоверхий Київ.

ВИДАВНИЦТВО „СВІТАНОК“.

